

АБОНАМЕНТЪ:

За България 60 лева
 За странство 120 лева
 Отдълен брой 2 лева
 Всъщи абонати ще получат бесплатно книгата
 „ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ“
 отъ Сава Калименовъ

Адресъ: в-къ „Братство“, гр. Севлиево.
 Ред. Ц. Калименова

Седмичникъ за братски животъ

ЗНАМЕТО НА МИРА

По различни пътници се стреми човѣчеството къмъ Мира. Всѣки съзнава съ сърцето си, че това съграждаше действие се явява като пророческо изражение на Новата Ера. Неумѣстни сж разсъжденията за преимуществата на опредѣленъ образецъ снаряди или решенията на конференциитѣ, опредѣлящи че единъ или два бременосеца съ дълбокини орджия сж по-близко до свѣтовното единение, отколкото четири или петъ. Но да допуснемъ, че дори и тѣзи убийственни разсъждения се явяватъ като примитивни степени, водещи къмъ сжщото това велико понятие за Мира, което, когато и да е, ще обуздае войственнитѣ инстинкти на човѣчеството посрѣдствомъ духовнитѣ радости на творчеството.

И все пакъ остава си факта, че орджията макаръ и на единъ броненосецъ не по-малко отъ тѣзи на цѣла флота, могатъ да унищожатъ най-великото съкровище на изкуства и наукитѣ.

Ний оплакахме библиотеката на Лувенъ и незамѣнимата красота на Реймската и Ипрската катедрали. Ний помнимъ множество частно събрани съкровища, унищожени по време на свѣтовнитѣ смутове, но ний не желаемъ да произнесемъ словото на враждебността. Ще кажемъ просто: „Разрушено отъ човѣшкото заблудение и възстановено отъ човѣшката надежда“. И все пакъ пагубнитѣ заблудения, въ една или въ друга форма могатъ да се повторятъ, и нови множества паметници на човѣшкитѣ подвизи могатъ да бъдатъ наново разрушени.

Противъ тѣзи заблудения на невежество ний сме длъжни да вземемъ неотложни мѣрки. Даже въ своето начало тѣзи мѣрки за охранение ще дадатъ много полезни следствия. Никой не може да отрече, че знамето на червения кръстъ е оказало неограничени услуги и е напомнило на свѣта за човѣчността и състраданиято. За тази целъ отъ нашия Музей е предлаженъ на всички правителства проектъ за Международенъ Договоръ, целящъ запазването на всички съкровища на Искуствата и Наукитѣ подъ международно признатъ флагъ. Този Договоръ ще трѣбва да възпрепятствува повторението на зѣвствата, подобни на тѣзи, които станаха презъ последната война, когато бѣха разрушени толкова светини, музеи, книгохранилища и други съкровищници на творенията на човѣшкия гений. Въ този Договоръ се предвижда специаленъ флагъ, който ще бъде считанъ като знакъ на международно неутрална територия. Това знаме ще бъде издигнато надъ музеи, събори, библиотеки, университети, и други културни центрове.

Първиятъ параграфъ на Пакта гласи: „Просвѣтителнитѣ и художествени учреждения, художественитѣ и научни мисии, тѣхния персоналъ, имущество и събрания се признаватъ за неутрални и като такива, трѣбва да бъдатъ пазени и почитани отъ воюващитѣ страни.“

„Охраната на поменитѣ учреждения и мисии ще се съблюдава по цѣлата територия, намираща се подъ суверинитета на договарящитѣ държави, безъ да се гледа на

поданството на едно или друго учреждение.“

Когато идеята за международно знаме на културата бѣше известна отъ мене, азъ не се очудихъ на това, че тя предизвика всеобщъ интересъ и ентузиазъмъ. Опитни държавници се удивляваха какъ досега не е било предприето нѣщо подобно.

Този международенъ флагъ на Културата за охрана на изкуствата и наукитѣ никога не унижава и не увержда ничии мирни интереси. Наопъки, той подига свѣтовното разбиране на съкровищата на еволюцията. По своето сжществе той води къмъ по дълбоко разбиране на Прогреса и Мира. Въ това разбиране, въ творческо устремление, идеята за Мира става все по-реална. Това знаме, като стражъ на Мира, напомня за необходимостта отъ точенъ описъ и прегледъ на всички културни съкровища на свѣта. То съвсемъ не е трудно и въ нѣкои страни е почти направено, но все пакъ оставатъ още нѣкои празнини.

Всѣко завоевание на свѣтовното съзнание трѣбва да бъде приветствувано.

Знамето на червения кръстъ не се нуждае отъ обяснения дори и за най-некултурнитѣ умове. Сжщо така и новото знаме, тоя стражъ на културнитѣ съкровища, говори само за себе си. Не е трудно да се обясни дори и на диавола значението на запазването на съкровищата на изкуствата и наукитѣ. Ний често твърдимъ, че крайгълтурния камъкъ на бъдещата Култура е основанъ на Красотата и Знанието. Сега ний доживяваме до действие въ това благословено поле и сме длъжни да действваме безъ отлагане. Обществото на Народитѣ, което работи за въ полза на свѣтовния миръ, не може да се противопостави на това знаме, защото то е единъ знакъ на мирното единение.

На предлаганото отъ насъ знаме сж изобразени на бѣль фонъ въ кръжъ три съединени сфери, като символъ на Вѣчността и Единството. Макаръ ний и да не знаемъ кога именно това знаме ще се развѣва надъ всички културни паметници, несъмнено е, че сѣмето е вече поникнало. То вече привлече вниманието на редица голѣми умове и лети отъ сърце на сърце, пробуждайки наново срѣдъ човѣшкитѣ множества идеята за Мира и добродетелството.

Наложително е да се взематъ неотложни мѣрки, за да се оградятъ отъ опасността благородното наследство на Миналото за славното бъдаще. То ще стане тогава, когато всички страни тѣржественно обещають, че ще пазятъ съкровищата на Културата, които въ сжщностъ принадлежатъ не на единъ народъ, а на цѣлия свѣтъ. По този пътъ ние ще се приближимъ съ още една крачка къмъ разсвѣта на новата Ера.

Проф. Ник. Рьорихъ

Мисли за Бога

Мисли за Бога, за Доброто,
 За хубавото в'тоя свѣтъ, —
 И свѣтло ще ти е окоето
 И ти растешъ въвъ благодатъ!

И всѣко утро на небото
 Ще гледашъ чуднитѣ зари —
 Ще се възрада тебъ сърцето —
 Отъ радосте ще благодари.

Слюбовъ ще гледашъ какъ гаснѣе
 Какъ чезне сетната звезда, —
 И какъ сиянио ще изгрѣе
 На слънце първата лъча!

И птичката, шо утринъ пѣе
 Ти да послушашъ повець спри, —
 Какъ волно, радостно живѣе
 Отъ пѣсенята ѝ разбери.

Тя люби, пѣй . . . тя Бога слави . . .
 — Ти Бога всебѣ прослави! —
 И Той отъ скръть ще те избави, —
 Ще те спаси, благослови. —

И ангелъ Той единъ ще прати
 При тебе да те учи умъ:
 Какъ една малка добрина ти
 Да правишъ всѣки день безъ шумъ!

И нова вѣра въвъ гърдитѣ
 Ще те подига и крепи,
 Не ще се плашишъ отъ бедитѣ,
 Доволенъ сѣга ще си ти.

Мисли за планини, морета . . .
 Въвъ буря смѣлитѣ гребци:
 За работата днесъ подета
 Отъ новитѣ герои — творци; —

За силата, шо обновява,
 Разтавря чудно всѣки цвѣтъ,
 Живото и здраве, разумъ дава
 И прави красенъ цѣлий свѣтъ!

Велика сила всемогъща —
 Богатство чудно Любовята! —
 Тя злото въвъ добро обръща
 И насъ издига надъ смъртъта!

Д. Апостоловъ

Детето

Когато те поглежда
 Слазурний погледъ благъ
 Пълъ съ вѣра и надежда, —
 Къмъ Бога те повежда,
 Живота прави драгъ.

Когато заговори
 Съсь мекото гласче,
 Невидими простори
 Предъ тебе ще отвори
 Немощното дете.

Свободно се излива
 Сърадения му смѣхъ,
 Катъ музика разлива,
 Красиво се извира
 Безъ сѣнка и безъ грѣхъ.

То вижда салъ доброто
 И само радостъ знае,
 Живѣе на небото
 И чудно е на злото
 Безгрижно пѣй, играй.

И колко е красива,
 Крий цѣлъ невидимъ свѣтъ,
 Тазъ фигура играива
 И дрехата съ влива
 Отъ гълъбовий цвѣтъ!

То люби всички ново
 И всѣки счита братъ!
 Чрезъ Божието слово
 Възраства то готово
 За работа в'тозъ свѣтъ!

Д. Апостоловъ

Пакта на Рьориха

Проектътъ за Международенъ договоръ, чийто авторъ е великия художникъ и вождъ на културата, академикъ Николай К. Рьорихъ, предизвика силно внимание и горещъ интересъ въ цѣлия свѣтъ. Мисълъта за договоръ, имащъ за целъ защитата на паметницитѣ на красотата и знанието, се зародила у Н. К. Рьориха още преди тридесетъ години: въ 1904 год. той представилъ съответенъ проектъ на руското правителство. Следъ това, въ 1914 год., въ началото на свѣтовната война, Н. К. Рьорихъ представилъ докладъ по тоя въпросъ предъ главнокомандуващия руската армия, великия князь Николай Николевичъ. Но едва много години следъ това идеята за охрана на културнитѣ съкровища успѣ да си пробие пътъ къмъ осъществяване. Въ станалата знаменита декларация отъ 1929 година, отправена къмъ американския печатъ, Н. К. Рьорихъ посочи тѣзи принципи, които трѣбва да легнатъ въ основата на Международното сгласявание, което още тогава получило въ всички страни названието „Пактъ на Рьориха“.

Постановленията на договора сж прости и немногобройни. Тѣхната целъ е да се създаде истин-

ска закрила на културнитѣ паметници по най-практическитѣ, споредъ днешнитѣ условия, способи. Държавитѣ се поканватъ да регистриратъ въ едно отъ Международнитѣ учреждения най-ценнитѣ паметници на древността и хранилища на предметите на изкуството, а сжщо така и свещени мѣста и здания, просветени на науката и просвѣтата, намиращи се въ тѣхната територия. Въ случай на война или вътрешни разморици, заплашващи съкровищата на културата, надъ всички тѣзи паметници и здания трѣбва да бъде издигнато „Знамето на Мира“, благодарение на което тѣзи паметници и здания ще се считатъ неутрални, сжщо както болницитѣ и лазаретитѣ, намиращи се подъ защитата на червения кръстъ на основание на Женевската конвенция отъ 1864 год. Проектъ на Н. К. Рьорихъ, именно поради аналогията съ червения кръстъ, е справедливо нареченъ „червения кръстъ на културата“.

Въ случай че нѣкоя отъ воюващитѣ страни наруши неприкосновеността на ползуващитѣ се съ защитата на Знамето на Мира паметници и здания, това нарушение бива разследвано отъ Международна следствена комисия, въ съглас-

Въ великата любов и спасението на човъка

Любовта, това е великата реалност във свѣта. И всичкитѣ ни скърби произтичатъ отъ факта, че ние се намираме въ положение, че не можемъ да имаме любовта. Другъ пъкъ си предполага, че никой не го обича. Тамъ е грѣхътъ на живота. Нѣкой пътъ човѣкъ като се влюби, става малко разсеянъ; но това се дължи на факта, че е турилъ предмета на своята любов много близо до очитѣ си и мисли само за него.

Сега младитѣ като се влюбятъ се питатъ: ще ме обичашъ ли постоянно? И другиятъ отговаря — ще те обичамъ до гроба. Споредъ менъ, щомъ една любов е до гроба, то е още слаба любов. Любовта която минава задъ гроба, това е любов. Брака е една търговска сдѣлка, а любовта е единъ божественъ процесъ, който е общъ за цѣлата природа. Той е единъ непреривенъ процесъ въ цѣлото Космично Битие. А брака е едно явление, единъ процесъ между хората; ако единъ ангелъ рече да се ожени като човѣкъ, ще го изгонятъ отъ небето. Той нищо не разбира и не знае за земния бракъ. Нѣма опитностъ човѣка, затова не знае. Защо и ангелитѣ сж като, но тѣ сж много разумни, разбиратъ дълбокитѣ закони на Битието и имате гражданска сила. Единъ ангелъ може да си построи аеропланъ съ 25 милиона крила; и може да си построи единъ аеропланъ, съ който да хвърчи побързо отъ свѣтлината. Той може да премине пространството между звездитѣ за кратко време. Но и ангелитѣ, и тѣ сж на степенни. Всички не сж еднакво интелигентни, всички не сж на еднаква степен на развитието. Такива степени има и между хората. Другиятъ свѣтъ въ който живѣятъ ангелитѣ, е бъдещето, което очаква съвременнитѣ хора. И да не ви е страхъ отъ него, защото настоящия нашъ свѣтъ е единъ идеалъ за по-нисшитѣ създания. Тѣ трѣбва да дойдатъ въ тази форма, въ която ние живѣемъ, защото всѣка една форма, която се създава, ни отваря една врата за да влѣземъ въ единъ новъ свѣтъ.

Кое е онова, което определя човѣка като човѣкъ? Мисълта

е, която определя човѣка. Единственното сщество на земята, което мисли, е човѣка.

Чрезъ мисълта си човѣкъ се ограничава, и пакъ чрезъ мисълта само може да се освободи

отъ всички несгоди и противоречия. Това освобождаване нѣма да стане въ единъ день или една година, но ако човѣкъ посвети единъ животъ на проучаване и прилагане на законитѣ на живота и мисълта, той може да се освободи. Всѣки носи въ себе си, условията за своята свобода, и всички хора, ако разбиратъ този законъ и колективно се съединятъ, всички могатъ да направятъ. А сега хората седятъ на земята и се молятъ на Бога да ги освободи. А робството, въ което хората живѣятъ, е резултатъ на неразбиране законитѣ на живота и мисълта. То е резултатъ на една крива философия, запримеръ, съ своята крива философия хората отричатъ любовта. Тогазъ кое е онова, което имате за идеалъ въ живота си? — Трѣбва да имаме моралъ, ще кажете. Морала, това е знанието на човѣка, а знанието произтича отъ единъ източникъ съвсемъ другъ. Единъ човѣкъ, който има знание, той трѣбва да бъде силенъ. Който е слабъ знание не може да има. Който го е страхъ отъ страданията, знание не може да има. Страданиято е негативна страна на живота. За да се предазимъ отъ неблагоприятнитѣ условия въ живота трѣбва да имаме знание; а онова, което може да продължи живота, това е любовта, която трѣбва да разбирате. И всѣки отъ васъ може да направи поне най-малкия опитъ съ любовта. Когато имате нѣкое мрачно състояние, сърцедоточете ума си — има си правила за това — и онзи мракъ, който имате въ себе си, ще почне постепенно да се намалява като на зораване и отрицателнитѣ мисли постепенно ще се оттеглятъ, ще почне да се прояснява вашето небе, ще забележитъ на вашия хоризонтъ да изгрѣва едно вътрешно слънце и ще усетите една вътрешна радост. Но въ даденъ моментъ ако

се усъините, ще настане пакъ една тъмнина въ вашето съзнание и ще изгубите вътрешния си миръ, ще изгубите връзката си съ реалността ще изгубите опората въ живота. Сега хората, като сж изгубили опората си въ реалността, приематъ паритѣ като реалност и опора въ живота си. Представете си, че единъ човѣкъ е парализиранъ и не може да яде и нищо не може да прави. Ако му дадете единъ милионъ английски, ще му помогнатъ ли? Реални ли сж тѣ за него? Имате другъ случай — боленъ, парализиранъ момъкъ, не може да стане; но казватъ му, че иде неговата възлюбена, той веднага става. Значи въ този случай любовта е реална за него. Туй, което въ даденъ случай може да превърне едно твое състояние и да те освободи отъ ограниченията, това е реалното въ живота. А всичко друго — пари, знание, сила — това сж условията. Но реалното въ свѣта е, което дава нѣщо на човѣка. Това е любовта, за която не трѣбва да разлагаяте. Тази любовъ не обича да се говори за нея; тя обича малко да се говори за нея. И после, онзи човѣкъ, който е запаленъ съ любовта, неговия погледъ е вече другъ, не като на обикновенитѣ хора. Азъ не съмъ виждалъ по-красиво нѣщо отъ очитѣ на човѣка, който обича. Тѣ сж като едно ясно небе, украсено съ хиляди звезди. Като дойде любовта въ човѣка, той се усѣща като че ли цѣлата вселена е въ него. Той вече възприема и слуша любовта на всички сщества, чувствува че тѣхната любовъ и неговата е едно и сжщо нѣщо. Той чува гласа и на ангелитѣ, на свѣтитѣ и на всички сщества. И тогазъ като се влѣбочи вътре въ себе си, ще намѣри дълбокия смисълъ на живота. Отъ любовта и смъртта я е страхъ.

Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всички временни заблуждения, въ себе си, преди всичко, не отъ вънъ. Не е въпросъ човѣкъ да се откаже отъ богатството, при днешнитѣ условия и строй; защото богатството е една възможностъ, да стане човѣкъ проводникъ на великата Любов въ свѣта, да помага на ближнитѣ си; и съ знанието си, и съ силата си, и съ доброто, и съ всичко каквото има, той трѣбва да бъде проводникъ, за да бъде полезенъ за ближнитѣ си. Вие сега чакате да ви обичатъ. Хубаво е, не е лошо.

Нѣма по хубаво нѣщо отъ това да ви обичатъ; и нѣма по-

хубаво нѣщо отъ това да обичашъ.

Това сж най-хубавитѣ и най-добритѣ нѣща — да те обичатъ и да обичашъ; да оценявашъ когато те обичатъ, и да си оцененъ когато ти обичашъ, безъ ти да го искашъ. Онзи, който те обича, да ценишъ любовта на онзи, който те обича. Онзи, който те обича, нѣма да ти пише любовни писма. Онзи, който те обича, ще ти говори, но ти нѣма да го виждашъ. Ще кажете — какъ тѣй? Да ви изясня въпроса по-конкретно. Представете си, че 100 момъ се влюбятъ въ единъ момъкъ. Отъ къде ще знае той кой го обича? Докожда една при него и той казва — тази е; дойде втора, той пакъ казва — тази е; дойде трета, той пакъ казва — тази е; и всички 100 момъ се изреждатъ, и той все казва — тази е, и не може да познае коя е онази, която го обича. Какво представляватъ всичкитѣ тѣзи момъ! Всички момъ представляватъ една мома. Тази идея е непонятна за вашия умъ. Стотъхъ момъ единъ день ще станатъ като една мома. Като говоря за истинската любовъ, за любовта на скроднитѣ души, разбираме, че ще дойде една колективна душа, и тогазъ всички, които отъ паметъ вѣка сж ви любили, ще влѣзатъ въ тази душа и ще станатъ едно колективно цѣло съ нея. И ти, който си обиченъ отъ всичкитѣ тѣзи души, сжщо така ще станешъ едно колективно цѣло.

Хиляди души събрани на едно мѣсто, ще бъдатъ като единъ голѣмъ изворъ. И любовта е единъ голѣмъ изворъ, който съединява въ себе си усилията на милиони сщества.

Малката любовъ е заради насъ. Тя внася утеха, а голѣмата любовъ внася животъ въ човѣка. Тя осмисля всичко въ него и той става радостенъ и веселъ. Когато човѣкъ обича съ великата любовъ, въ това е щастието на човѣка.

Щастието е възможно само при великата любовъ,

въ която хиляди и милиони души, едновременно се проявяватъ чрезъ едно тѣло, като единъ човѣкъ. И когато обичате съ тази любовъ, и когато ви обичатъ съ великата любовъ, трѣбва да знаете, че това сж милиони души, които се проявяватъ чрезъ едно тѣло. Това е любовта на Битието. Това е драмата на живота. Азъ бихъ желалъ хората така да се обичатъ.

Изъ беседата, държана отъ Учителя на 7. IV. 1935 г.

ОБСЕБВАНЕ

„Все пакъ азъ не вѣрвамъ въ това, което ви разказвате за обсебването. Това сж престо нѣкакви подсъзнателни рефлексии на мозъка — малко ли нѣщо ний четемъ, слушаемъ и виждаемъ. После всичко това се забравя, но мозъчнитѣ бразди го запазватъ нѣкъде и при известни случаи проявяваме нѣщо, които ни се струватъ съвсемъ непознати.“ — Така ми говореше въ Урга единъ приятелъ, който, по своето служебно положение, считаше, че скептицизмътъ е най-добрия признак на достойнството.

Не трѣбва никога да настояваме и да се стараемъ да убеждаваме. Достатъчно е често само да обрнемъ внимание и влакне на живота сама сѣбява своя ходъ, гледайки този знакъ на семафора. Безъ да се настоява, на приятелъ ми бѣха разказани още нѣколко случаи, сходни помежду си въ идеята за обсебването.

Разказаха за възкресение на мъртви отъ тибетския Ролангъ, но, разбира се, скептикътъ само подigna рамене — не струва дори и да се говори за това. Разказаха единъ случай въ Америка, гдето високо интелигентно жена казвало, че въ нея се вселилъ починалия ѝ мъжъ и контролира цѣлия ѝ животъ, дѣва ѝ съвети, указания и проявява такова различие отъ нейното съзнание, че често я затруднява не само духовно, но дори и физически.

Нашиятъ скептикъ забеляза, че въ приюта за лунатици навѣрно има много такива „обсебени“, а въ практиката на сжде такива случаи на невменяемостъ, на безотговорно съзнание, сж общезвестни, но че това съвсемъ не го убеждава. Разказаха му че въ нѣкой си Дао Тай, се е вселилъ убития отъ него Титай, при което убиецъ придобилъ нѣколко характерни за убития привички, и само лице на убиеца въ кратко време се е свършено измѣнило.

Скептикътъ и този пъкъ само подigna рамене. Минаха нѣколко дни и веднажъ нашия скептикъ дойде привечеръ, нѣкакъ особено настроенъ — виждаше се, че той е смутенъ отъ нѣщо и търси удобенъ случай да се изкаже. Най-после той не издържа:

„Така, слуша човѣкъ вашитѣ разкази, а после и въ живота почне да среща най-странни нѣща. Следъ нещия последни разговоръ, спомняте си, нали, когато говорихте за обсебване, потребъва ми да отида за нѣщо при нѣкаква фотографъ. Той е жененъ за съвсемъ проста бурятка, неграмотна. Огудана гя познавамъ. Гледамъ китасеа е нѣщо натъженъ, даже се поизмѣнилъ. Питамъ го каква е работата, да не е боленъ? „Не, казва, самъ азъ съмъ здравъ, ами съ жената е лошо. Много лошо и кой

1) буряти, племе въ източна Азия.

ще я излѣкува съвсемъ не зная. Неотдавна започна да говори най-чудни нѣща. Казва, че нѣкой се е вселилъ въ нея, и при това не единъ, а двама. И откожде измисля тия нѣща — единиятъ билъ удавникъ, а другия пияница, умрѣлъ отъ препиване. А азъ зная, че това е възможно, у насъ, въ Китай има много такива случаи.

Помолихъ го да повина жена си. Тя дойде. И безъ това тя си бѣ дребна и суха, а сега изглеждала още по малка и изсъхнала. Както ви казахъ — съвсемъ проста бурятка, неграмотна. Тя влѣзъ, а мижътъ ѝ излѣзъ отъ съята. Донесе ми чай. Казвамъ ѝ: а вижъ защо не пиете? Не, казва, той ми забравява да пия съ васъ, защото ви не вѣрвате и ми желаете злото. Кой ви забравява? — Та той, немцътъ. Какъвъ немцъ казвамъ, обяснете, откъде се е азель? Ячи че тѣй, казва, тѣня е Адолфа, а другия е Феликсъ. Тѣ, казва, вече три седмици какъ сж въвъ мене. — Но какъ тѣй, казвамъ, откъде дойдохте тѣ? — „Его какъ, отговаря тѣ, дойде при мѣжа ми да се фотографира единъ дебелъ немцъ, може би да сте го видели по улицата, той е търговецъ, а тѣзи двамата били съ него — и той си отиде, а тѣ останяха при мене. Единиятъ, Адолфа, е билъ хамелинъ тукъ въ Владивостокъ, останелъ тамъ следъ войната. Сбили се нѣщо въ морето, плувайки съ лодка и се удавилъ. А другия Феликсъ, сжщо немцъ, той е пияница и казва: не мга да

Тя почна да ми разказва какво тѣ и заповѣдаватъ да прави. Винаги я принуждавали да яде месо, само че недоизпечено, още съ кръвта. А сжщо я карали да пие вино. Него тѣ много обичали. А единиятъ отъ тѣхъ, пияницата, все ѝ шепнелъ че се обеси или да се убие съ ножъ и че тогава тѣ въ всичко цѣли да ѝ помагатъ.

И следъ това бурятката почна да ми разказва какви нѣща умъ тия немци ѝ говорили. Тѣ били много скитали, особено единиятъ, по корабитѣ, изглеждале билъ малъкъ. Виждаше ли, та ми казваше имената на такива градове, за които самата тѣ, разбира се, нѣмаше ни най-малка представа. Следъ това говори за устройството на корабитѣ и споменава такива технически названия, които може да знае само човѣкъ който е служилъ по корабитѣ. Когато я запитахъ повторно, тя не можеше да обясни много отъ тия имена, но твърдеше, че именно така ги е чула отъ тѣхъ.

Трѣбва да си призная, че азъ си отидохъ отъ китасеа доста озадаченъ. Та азъ за пръвъ пътъ самъ слушахъ това и то тѣмного се съвпадна съ онова, което вие ми разказвахте. А после, да си призная, у мене се появи нетърпимо желание отново да отиде въ този домъ. Днесъ бѣхъ тамъ за втори пътъ. На моя въпросъ, китасеята само махна съ рѣка — още по-лошо станало. Казашъ ми — мога ли да видя жена ти? А тя сама излѣзе тогава и казва: не мга да

Пакта на Рьориха

сие съ общитѣ правила на действително международно право и специално съ постановяленията на Хагската конвенция. Заключенията на Международната Следствена Комисия могат да бъдат публикувани, така че световното обществено мнение става съдия и, въ определени случаи, назовава този, който се осмели да дигне кошулен сурена ржка върху свещенитѣ съкровища на човѣчеството.

Това е, въ основнитѣ си черти, съдържанието на Пакта на Рьориха. Но значението на този договоръ съвсем не се изчерпва съ неговото юридическо съдържание и съ ролята, която той може да изиграе въ общото развитие на международнитѣ правни отношения.

Позива на Н. К. Рьориха за охрана на Културата наистина „затрогва сърцата съ неведома сила“. Миллион сърца отъ всички краища наземта пламнаха съ огъня на ентузиазма, когато прозвучаха проникнатитѣ съ повелителна мдростъ слова на великия художникъ; създаде се действително световното единение на всички мислящи за Културата. Това, което не се удаваше нито на завоеватели, нито на политически деятели, се удаде на руския гений, по пътя на утвърдението на вѣчнитѣ ценности на Духа — Красотата и Знанието.

Още въ 1931 година, въ градъ Брюге (Белгия), на фламандската земя, прославена съ своитѣ строители и художници, се събра Първата Международна Конференция на Знато на Мира, която взе цѣль редъ резолюции за прокарване на Пакта. На другата година, въ сѣщия градъ, заседава втората конференция на пакта на Рьориха, на което бѣха представени много държави, световни столици като Парижъ, и множество културни учреждения отъ всички страни. Едновременно съ тази конференция бѣ уредена, подъ покровителството на Н. К. Рьорихъ, Международна Изложба на исторически паметници: бѣха събрани хиляди фотографии, гравюри и картини, илюстриращи тия сѣщитѣ съкровища, които трѣбва да бъдат охранявани отъ знато на Мира. Самото това знае се издигаше високо надъ националнитѣ флагове на всички народи при входа на дравната Ратуша, гдето заседаваше конференцията. На бѣлото поле на Знато на Мира е изобразенъ влентъ кръжъ — символъ на Вѣчността — и въ него три сфери отъ сѣщия цвѣтъ — древния знакъ на Светата Троица.

Брюгската конференция подтикна силно напредъ дѣлото за охрана на Културата, подготвяйки за приемане на Пакта както правителственитѣ кръгове на всички страни, така и широкото обществено мнение.

И когато въ знаменателния день 17 ноември 1933 год. подъ председателството на президента на Ню Йоркския музей на името на Н. К. Рьориха, Луй Хоршъ, се събра въ Вашингтонъ III-та международна конференция на Пакта Рьориха, около нея се сплотиха огромнитѣ сили на водачитѣ на културата. Тридесетъ и четири правителства изпратиха на конференцията своитѣ пълномощни представители и официални наблюдатели. Бѣха взети едногласно резолюции, призоваващи държавитѣ къмъ признаване на Пакта и къмъ въвеждане на неговитѣ постановления въ вътрешното законодателство на всѣка страна.

Интересно е да се отбележи, че въ сѣщия день на откриването на конференцията, Знамето на Мира било издигнато надъ музея и библиотеката въ Токио. И тъй, зовътъ на Вожда на великото културно движение намери навсѣгжде достоенъ отзвукъ.

Веднатъ следъ Вашингтонската конференция Панамериканския Съюзъ, обединяващъ всичкитѣ държави на новия свѣтъ, изрази съ постановление своето принципиелно одобрение на Пакта на Рьориха. Надяваме се че този примѣръ ще бъде последванъ и отъ останалитѣ държави не само въ Америка, но и въ Европа и Азия.

Знамето на Мира е знаме на Великото бъдаше. Съ повелителна мощъ звучатъ призивитѣ на Н. К. Рьориха за строителство на културата, за победно шествие къмъ Свѣтлината. Подъ неговото ръководство се води борбата на съграждешитѣ сили противъ тъмнината и разрушението.

Ний знаемъ, че доброто и свѣтлината ще възтържествуватъ. Надъ тавердинитѣ на Духа ще се развѣе знамето съ Свѣщенитѣ Знаци, възвестени на свѣта на границата на Новата Ера отъ вожда и учителя Николай Рьорихъ.

Д-ръ Г. Шкляверъ

Парижъ. 1. VII. 934 год.

Само вѣрата и упованието въ Духа ще ни спасятъ въ буритѣ, които идватъ въ свѣта.

Предаване на мисли презъ разстояние

Професорътъ отъ Харвардския университетъ Жозефъ Райнъ, следъ четиригодишни опити, се е обявилъ като решителенъ привърженикъ на възможността да се предаватъ мисли презъ разстояние. Той е направили по-вече отъ сто хиляди опити. Подъ негово ръководство сж били цѣла група млади учени отъ Харвардския университетъ, а му е сътрудничилъ още и известниятъ американски професоръ по психология, Уйлямъ Макъ Дугалъ.

Първитѣ опити на проф. Райнъ се свеждали къмъ занимания съ студентитѣ, които отгадавали неговитѣ мисли. Нему се удаде да състави една група отъ млади хора, които се отличавали съ силна телелатическа възприемчивостъ.

Следъ това, съ тази избрана група се започнали систематични опити, сложността на които растѣла съ течение на времето. Отъ отгадаване на най-обикновени мисли, групата минала къмъ решение на разни математически задачи, давани отъ професора, който ги е скривалъ отъ студентитѣ.

Къмъ първия периодъ на опититѣ се отнасятъ и тѣзи извършени съ едно тесте карти. Проф. Райнъ приготвилъ 25 карти съ серии отъ различни рисунки. Вземайки

една отъ картитѣ, той предлагалъ на студентъ, стоящъ въ съседната стая, да нерисува на хартия рисунката, която се намира на тая карта. Когато студентитѣ свикнали да извършаватъ това, професорътъ преминавалъ къмъ следващата серия: той размѣсвалъ картитѣ и ги поставялъ на масата съ рисунката надолу. Студента отъ другата стая трѣбвало да каже какъ сж наредени всичкитѣ карти на масата и следъ кратко време всичкитѣ тридесетъ души свикнали безпорѣшно да отговарятъ и описватъ порядъка, въ който били наредени всичкитѣ двадесетъ и петъ карти.

Следъ това тѣзи опити били повторени като студентитѣ се намирали вече не въ съседната стая, а въ друго здание, презъ нѣколко квартала далечъ. Опититѣ ставали въ присъствието на контролоръ и не били допустими никакви измами.

Най-после, сжщо презъ разстояние, се започнало четенето на мисли, и работата дошла до тамъ, че нѣколко поети, поканили отъ проф. Райнъ въ неговата лаборатория, пишели стихове, а студентитѣ, въ сжщото това време, ги четели на професора гласно, по телефона, отъ другия край на града.

Никой не живѣе за себе си, никой не е самъ въ свѣта! Има връзка между всички живи същества. Отъ единия до другия край живота на съвременнитѣ хора представя скачени съдове.

БИБЛИЯТА И НОВИЯ ЗАВѢТЪ

НА ЕСПЕРАНТО

Вибляята — 1000 стр. под. — 120 лв.

Н. Заветъ — 360 стр. „ 25 „

НА БЪЛГАРСКИ

Вибляята — 1220 стр. новъ пр. 40 лв.

„ — 1120 „ „ „ 30 „

„ — 1230 „ старъ „ 60 „

Новия Заветъ съ псалми 20 „

Сжщо на френски, немски, английски и всѣки другъ езикъ. Ниски цени и всички подвързани. Искайте безплатенъ каталогъ.

Праща Кни-ство „Духовно слово“ ул. 20 априлъ № 3, София 6.

Вмѣсто за 95 пращаме за 50 лева три книги:

Духовната война — отъ Дж. Бжнйаъ. Една отъ най-великитѣ алегории за борбата между Бога и Сатана 160 гол. стр. съ 50 картини **65 лв**

При носетѣ на Иусуа — Сбджна се — Тротателенъ разказъ — бисеръ за деца и възрастни, съ 19 картини, 80 стр. **15 лв.**

Какво е твоео отношение къмъ Светия Духъ — приемане и кръщение съ Св. Духъ, 132 стр. **15 лв.**

Искайте ги отъ С. Стефановъ — 20 априлъ № 3 — София 6.

бже съ васъ, тѣ ми забравяватъ; казва че вий ми желаете злото. Тѣ ми желели доброто, а вий сте можели да ми повредите. Защото сте познавали хора, които можели да ги изгонятъ. И излязе. А мижъ й, който присъствуваше, само махна съ ржка, казвайки: „лошо, лошо, ще пропадне нешия домъ“.

Виждате, азъ съмъ съдия, и затова вини ги искания нѣщата да бъдатъ доказани. Ималиа лътъ, признавамъ си, азъ не повѣрвахъ на вашитѣ разкази, защото никошъ подобно не бѣхъ срещалъ въ живота си. Но следъ като видѣхъ и чухъ сѣмъ, азъ не мога да не въярвамъ. Защото азъ познавамъ тази жене отъ по-рано, и тогава тя бѣ съвсемъ друга. Тя не говори глупости, нѣма нѣкви признаци за побързаностъ, като у душевноболнитѣ, а при това, въ съдебната си практика азъ съмъ срещалъ подобни нѣща.

Не, въ този случай азъ виждамъ въ нея нѣщо съвсемъ чуждо — съ своя типична психология, защото, когато тя предава думитѣ на нотарос-товерителъ, азъ чувствавамъ типичния езикъ на иоркае, и то мортая отъ недальното, доверено време. Сжщо и езика на другия, пияницете, е поразително точно възпроизвеждане речта на скитиникъ-несретникъ захвърленъ отъ войната въ краищата на Сибиръ. А какъже ми, изведнажъ нѣкакъ смутено запита бившия скептикъ, какъ може да се премаже такава обсебваностъ? Защото когато тя намежа за зна-

ещи хора, азъ веднага разбирахъ, че това се отнася до васъ.“

Азъ забелязахъ шеговито на скептика, че, изглежда, ние сега сме смѣнили ролитѣ си. И че, вѣроятно той ще се смѣе, ако му кажа, че поинкогъ въ такива случаи поставямъ на масата лѣрче сурово месо, съ кръвта, а цѣлата стая обливашъ съ силно вино, за да се изпълни съ гъсти винени изпарения, а после излизатъ изъ тая къща. Следъ това обсебеното лице да се не връща въ тая домъ. И други начини сж употребяватъ за изгонването на тия духове чрезъ внушение и т. н.

При това азъ си спомнихъ още единъ курioзенъ случай, станалъ съ мене, когато азъ трѣбваше да спора съ нѣкакви духове. Помощила ме да прегледамъ едни картини, за които казваха че били рисувани отъ една такава обсебена, която до тогава не владѣла никакво подобно изкуство и не се допирала дори до четката. Въ странини картини, очевидно рисувани по части съ различна техника, съ различна ржка, на едно и сжщо платно, можеше да се види характерната техника на френския импресионистъ, наредъ съ характерното японско техническо изпълнение. Тукъ имаше и нѣкакви египетски храмове, съ явно нѣкосо-романтично направление. Забелязахъ на художницата, че ми се вижда чудно такава некорординирано различие въ стилотѣтѣ на едно и сжщо платно. Но художницата заяви, че художницитѣ,

които сж работили съ нейната ржка, сж действително отъ различни националности и затова въпросното различие не е случайно. Казахъ, че съ такова механическо съчетание на противоположни стилове не може да се достигне определена цѣль. Художницата тогава се замисли, а после каза рѣзко — „тѣ намиратъ, че именно тъй е хубаво.“ Азъ продължихъ да настоявамъ на моето мнение. А духовѣтѣ, въ доста рѣзка форма, продължаваха да изразяватъ своето желание — картинитѣ да останатъ въ сегашния си видъ. И така произлезе цѣль споръ съ духовѣтѣ, които употребяваха на своето. . .

„Азъ не знамъ вашия американски случай, превари ме моя скептикъ, но следъ това, което видяхъ, разбира се, азъ го считамъ възможенъ. Но мене не ми се иска да оставя тая бурятка въ сегашното ѣ положение. Азъ мисля, че трѣбва да я вида пакъ и да опитамъ нѣкой мѣрки.“

Опитяхъ се да убѣдя бившия скептикъ, че при неговото пълно невежество въ тази областъ, той може само да повреди на жената, да предизвика самоунижение или нѣкакви други есичси. Въ края на краищата ние съвсемъ различни ролитѣ си. Азъ се старѣехъ да отклоня приятеля си отъ повече посещения въ дома на китеецъ, а той, като пияница, намерилъ вино, хитро измисляше различни възможности да продължи тоя епизодъ. Странно бѣше да

се гледа какъ почтениятъ бившъ съдия се стареше да намери най-различни оправдания на своитѣ по-нататъшни посещения на дома на китеца. Разбира се, и бедната наука не бѣше забравена. Той трѣбвало да продължи своитѣ изследвания въ името на науката и въ името на науката човѣчеството трѣбвало да бже предупредено. Но задъ всички тѣзи съображения, ясно се виждаше внезапно пробудили се инстинкти, къмъ познание на невидимия миръ.

Жената на скептика, която по-рано вземаше при споровѣтѣ моята страна, сега съ всички сили настояваше да отклоня мжжа ѣ отъ тия тайствени ескурзии: „Та той тѣй дни само за бурятката и за немцитѣ говори.“ Най-после, бившиятъ скептикъ ми даде обещание да забрави тая случай, следъ като го увѣрихъ, че той ще види около себе си въ живота и много повече, стига да почне честно да наблюдава.

Отивайки си, той неочаквано ми предложи, а не бива ли да напомнимъ нѣкога къмъ монголската гледачка? Тя е сжщата, която предсказа на баронъ Унгернъ точния день на смъртъта му и цѣлото му близко бъдаше, което се изпълни точно. Тя живѣе тукъ наблизо.“

Азъ отказвахъ да отида при гледачката, но дали не ще отиде при нея бившия скептикъ?

Проф. Ник. Рьорихъ

ПОКАНА

за записване абонати на книгата

Агни Йога

Дошло е време, когато трябва да бъдат опитани и приложени в живота нѝща, за които до сега само сме чели в обширната окултна литература.

Дошло е време, когато човѝкът-борец на страната на Доброто трябва да направи върховни усилия да пробуди и овладѝе спящият до сега въ него сили, които ще го направят силен и мощен да издържи всички изпитания, да преодолѝе всички опасности и да стане истински творец на новия живот.

Дошло е време, когато това, което по-рано е било само една бѝща възможност, сега е вече една неизбежна необходимост, една належаща нужда, която епохата и бързо приближаващият се съдбоносни събития изискват.

Дошло е време учениците на окултизма, — истинските ученици, които сѝ посветили живота си в служба на Общото Благо, на свѝтовната Еволюция, сѝ смѝлят жѝсть да прекратят прага на съвременното знание и да овладѝят сѝкровищата, които сѝ предназначени за тѝх: — Божествения Огън, първичния двигател на еволюцията и Космичното Съзнание, което ни дава свободен достъп въ безграничността на Всемира.

Книгата **Агни Йога**, дадена на човѝчеството от Един от представителитѝ на Иерархията на Свѝтлината, се явява като необходимо и тѝкмо навреме идващо ръководство, което ще облекчи първитѝ стѝпки на търсещия, ще му помогне да избѝгне възможнитѝ грѝшки, ще му посочи правия пѝт към достигане на търсенитѝ сѝкровища.

Чрез **Агни Йога**, Един от Учителитѝ на човѝчеството, имащ за център на дейността си Хималайскитѝ планини, дава на търсящитѝ ученици на окултизма съкровения пѝт, по който тѝ ще достигнат до овладяване на спящитѝ въ тѝх творчески сили и сѝ това тѝ подготовлява за воини на Свѝтлината, годни да издържат огромното напрежение на Великата Битка за спасението на човѝчеството, годни да се борят сѝ успѝх на страната на Доброто и така да съдействуват за щастливия изход на човѝчеството изъ бойното поле на буйно свирепствувания днес Армагедон.

Агни Йога се дава тѝкмо на време — на тѝзи, които сѝ готови да я приемат и приложат, за да се превърнат въ свѝтлина за своитѝ братя, — свѝтлина, която води напред и издига.

Книгата на български ще има 350 до 400 страници и ще струва за абонатитѝ.

само 30 лева

Цената следъ излизането ѝ ще бѝде минимумъ 50 лева.

Решавайки да даде тази извънредно ценна книга на костюма цена, книгоиздателство „Братство“ се намира предъ необходимостта да направи голѝми усилия и жертви за нейното издаване. Ний обаче вѝраваме, че това ще бѝде добре оценено от нашитѝ читателѝ и тѝ ще ни подпомогнат като побързват да се абонират и да запишатъ всички познати тѝмъ окултисти за абонати на книгата.

Приятели на Истината и борци на страната на Доброто, направете всички усилия, щото тази книга да проникне навсѝкъде, където тя е нужна и желана.

Побързайте да записвате абонати!

Всичко да се изпраща на адресъ:

Книгоиздателство „Братство“
гр. Севлиево

Курсъ по Есперанто

Dekkvina leciono

NIA URBETO

Nia urbeto estas tre bela, ĝi estas fame konata, ĉar ĝi havas mine-talajn fontojn. La klimato estas modera — nek varma, nek malvarma. Ĉirkaŭ la urbeto etendiĝas arbaroza montaro. Tra la urbo fluas rivero, sur kiu pendas ĝa-ciozaj pontoj. Preter la rivereto la promenuloj kurorotenoj promenans. Ĝr. po da junuloj kantas kaj muzikas. La junuloj estas kantemaj kaj ludemaj. Sed kelkfoje nuboj ekkovras la ĉielon, subte ekfulmas kaj ektondras kaj ekpluvas kiel torento. Ĉiuj ĉiskuras en siajn hejmojn. La tuta urbo eksilentas.

La morgaŭan matenojn la ridema suno vekas la kurorotenojn. Ĉiuj ekmoviĝas. En la fru-tozoaj ĝardenoj ekbonas kantoj kaj paroloj. En la domoj eklaboras laboremaj mastriroj. La urbeto vekiĝas, kaj ekbolas la vivo. Nia kvinopo (mi kaj miaj kvar amikoj) ĉiutage faras frumatenon promenon kaj gimnastikezercetojn ekster la urbo en freŝa aero.

SOFIO

Sotio estas la ĉefurbo de Bulgario. Ĝi estas la plej bela kaj la plej granda urbo en nia lando. La urbo estas moderna kun regulaj la ĝaj stratoj, multaj placoj kaj ĝardenoj kaj grandaj multe-gejaj konstruaĵoj. La urbo estas en la centro de la ebena sofia kampo, kiu estas 550 metroj super la marnivelo. Sude de la urbo leviĝas la bela monto „Vitosa“, kies „Nigra pinto“ estas 2287 metrojn alta. En Sofio estas la plej gravaj ŝtataj institucioj. La urbo havas du universitatojn, Muzikan, Belartan kaj nilitan akademiojn, Superan Kooperativan Skolon, 6 gimnaziojn, 6 specialajn mezgradajn

lernejojn, 19 progimnaziojn kaj multajn unuagradajn lernejojn. En la urbo estas kelkaj muzeoj, Zoologia kaj Botanika ĝardenoj, Sofio tre plaĉas al la fremduloj.

LA BONO

La homo devas esti bona ne por la ceteraj sed por si mem, sen ja ajn profitemo. La homo devas esti fontano, el kiu elfluas pura, bona akvo kaj el ĝi d.ĉo.oadi al la ceteraj homoj ne atendantе rekompencojn. Kiu fidus tiun ĉi fontanon ekĝojas, ke ĝi povas kontentigi sian soifon. Ĉiu homo devas senti, ke la vivo fluas kaj transverŝas en ĉio, kiel la akvo de la fonto. Oni diras pri iu: „Li estas bona homo“. Bona li estas, ĉar Dio, kiu viva en li, estas bona. La boneco ne estas mekanika afero. Ĝi estas viva foto, kiu elfluas el la Diaj fontoj kaj sin enverŝas en la homa animo. Oni diras pri iu: „Li havas luman penson“. Jes, tiu, kies vivo trafluas tra li, enigas tiun ĉi luman penson. En tiu rilato la tasko de la homo estas en la percepto de tiuj pensoj kaj ilia aplikoj en la vivo. Kiu aspiras atingi la Dian vivon, li neniam perd. s sian tempon. La ete. neco estas antaŭ li; li ĉisponas kun multe da tempo, por atingi ĉion, kion li deziras.

Gramatiko

Предлозитѝ никога не изискватъ внимателен падежъ. Ако следъ предлогъ е употребѝен внимателен падежъ, въ такъвъ случай той зависи отъ друга причина, но не отъ предлога. (Вижъ точка 3. c) Предлозитѝ въ Есперанто сѝ следнитѝ: laŭ споредъ, по (съгласно съ, споредно на) malgraŭ въпрѝки

Двата кладенци

(басня)

Имаше градъ красивъ, а безводенъ. По-право казано: не бѝше безводенъ, защото морски вълни го блискаха, нѝмаше само вода за пиене.

На три километра далечъ отъ града имаше два кладенца, отстоящи на двадесетъ метри единъ отъ другъ, ни дълбоки, ни плитки, а водата имъ — бистра, сладка, вкусна, като изворна. Отъ тѝзи два кладенци цѝлиятъ градъ пиеше, миеше се, переше, готвяше. Денонощно се черпѝше водата отъ кладенцитѝ сѝ кофи, наливаше се въ бѝчи, които поставени на колесници запретнати сѝ единъ конь, бързо се отнасяше въ града.

Забележително бѝше, че колкото вода се изчерпваше, толкова и извираше. Въ кладенцитѝ тя нито се смалчаваше, нито се увеличаваше. Безброй кофи вода изчерпваша, а водата въ кладенцитѝ все на същата височина стояше. Градѝтѝ растѝше, поселението се увеличаваше, увеличаваше се и броя на изчерпанитѝ кофи, но положението се не мѝнѝше. Водата неизмѝнно чиста, бистра, вкусна. Омърсяване имаше само отъ водо-

носитѝ, водоносачитѝ и щернитѝ, въ които я пазаха.

Така минаха много години. А единъ день гражданитѝ, отегчени отъ водоносачи и щерни, доведоха по трѝби вода отъ високата планина въ града. Направиха си чешми по улицитѝ и двороветъ, а нѝкои — дори и въ кухнитѝ. Два-та кладенци се изоставиха, запустѝха. По едно време единиятъ кладенецъ рече на другия: — Е, братко, какво казвашъ ти? Оше нѝма нито цѝла година откактѝ ни разлюбуха, изоставиха, гражданитѝ, и ето че жабурияхоме! Водата ни всѝки день се разваля повече и повече.

— Казвамъ, отговори другиятъ, — че сме си свършили работата тука. Дошло е време да отидемъ другаде...

Животѝтѝ е красивъ и формата му се крепи на служба нѝкаква. Цѝомъ службата се прекратитѝ, животѝтѝ бързо отлетитѝ.

Дѝдо Благо

ALĜU SENPROKRATE

al la jam 12-a eldono de

BES-Adresaro

de esperantistoj el ĉiuj landoj

La unika kaj por ĉiu bezonata helpilo kaj propagandilo, ĉiujare aperanta kun pli ol 1000 adresoj kaj portretoj de esper. el pli ol 40 landoj, kun detala registro de alĝintoj laŭ profesio kaj inklino, de E-firmoj, de E-societoj, de E-gazetoj, de E-hoteloj, tiel, ke ĉiu povas trovi la deziratan adreson! Alĝa kotizo kun adresaro sole 30 leva, publikigo de portreto 15 leva. Anonca pago 25 Fsv. Detalajn informojn vi trovas en 14-paĝa ilustr. prospekt, kiun al ĉiuj volonte sendas:

Редакция „Братство“ Севлиево

POTSTEJN, Ĉeĥoslovakujo, ing. Leop. Berger, kolektas adresojn kaj portretojn por sia BES-Adresaro de esperantistoj el ĉiuj landoj, kaj ankaŭ E-ĝlumarkojn. Skribu tre legeble la adreson!

рег чрезъ, посредствомъ, съ пор за (предназначени) post завъ, следъ preter покрай p.i. относно, за pro поради, по причина на sen безъ sub подъ super надъ sur върху, на, по tra презъ trans отвѝдъ, отъ другата страна на.

2. Предлогѝтѝ је нѝма определено значение. Той се употребѝва тогава, когато не можемъ да употребѝимъ никой отъ другитѝ предлози.

3. Винителен падежъ се употребѝва оше въ следнитѝ случаи: а) за определѝяне на време. Напр. la sepa de oktobro = 7. X., tutan nokton mi ne dormis. Цѝпата ношъ не спяхъ. Въ тия случаи сѝ изпуснати предлозитѝ је и dum и сѝ замѝненъ съ винителен падежъ в) за посочване на мѝрка. Напр. la pinto estas alta 2000 metrojn. Върхѝтѝ е високи 2000 метра. Mi pezis 65 kilogramojn. Азъ тежѝ 65 килограма. с) за посочване на движение, независимо отъ предлога. Напр. La birdo flugas en la ĝardenon. Птицата хвърчи за въ ĝрадината (Тя е извънъ ĝрадината и хвърчи за въ нея).

4. Съ наставката ul се образуватъ имена на лица или същества, които се характеризиратъ съ това, което изразѝва коренѝтѝ. Напр. blundulo слѝпецъ, saĝulo мъдрецъ, vertebrulo грѝбначно (животно).

5. Представната ek изразѝва началото на действие или моментно действие. Напр. ekkloni запѝвамъ, ekkri извикѝвамъ.

6. Наставката em изразѝва наклоненост, любовъ навикъ къмъ нѝщо. Напр. babilema бѝбличъ, laborema трудолюбивъ, ŝtelema крадливъ.

7. Наставката oz изразѝва пълнота, изобилие на това, което показѝва коренѝтѝ. Напр. ŝtonoza regiono каменис-

те област, fruktoza ĝardeno ĝрадина изобилна съ плодове, stelozaj ĉielo звездно небе.

8. Отрицанието nek — нито, не може да се употребѝи само. Тя винаги се употребѝва чифтно: nek — нек нито. Напр. Nek mi, nek vi vidos ŝin. Нито азъ, нито ти ще я видѝмъ. Li povas nek skribi, nek legi. Той не може нито да пиши, нито да чете. Неправилни сѝ изречениата. Mi nek scias pri tio. Азъ нито знамъ за това. Nek unu persono venis. Нито едно лице не дойде. Трѝбва да се каже: Mi eĉ ne scias pri tio. Азъ нито знамъ за това. Eĉ ne unu persono venis. Eĉ unu persono ne venis. Нито едно лице не дойде.

За Пакта на Рѝориха и за Знамето на Мира

Въпреки желанията и усилията на хората сѝ добрата воля, въпреки благосклонността и подкрепата на невидимия миръ на всѝки добъръ стремежъ въ човѝчеството, свѝта настѝпва сѝ бързи стѝпки въ единъ периодъ на нечувани, страшни изпитания, свѝта ще мине презъ огънъ, който ще отдѝли годното отъ негодното, житото отъ къклицата — ще закали способността за новъ животъ, а неспособното ще отхвърлитѝ.

Въ този мѝчителен процесъ ще бѝдатъ подложени на изпитание всички воли, всички умове и сѝрдца. И „който издържи до край, той спасѝенъ ще бѝде.“

Въпреки невъзможността да се избѝгне преминаванетоъ презъ този процесъ на чистене, все пакъ усилията на всички сторонници на мира, хармонията и доброто трѝбва да бѝдатъ винаги напрегнати и насочени къмъ желаната целъ. Доброто нито за моментъ не трѝбва да престава да действѝва тогава, когато злото взема привидно, външно надмощие. Защото вѝтрешната активностъ на Доброто презъ този периодъ на изпитание ще бѝде гаранцията за неговата крайна победа.

„Пакта на Рѝориха“ представѝлява изразъ на едно отъ многото усилия на силитѝ на доброто да запазятъ своитѝ позиции въ идѝващото нашествие на тъмнината. Той е стремежъ да се запази поне полето на чистата културна и просвѝтна дейностъ незабѝгнато отъ смущенията, които идѝватъ. Той е опитъ да се запазятъ неврѝдими, подъ закрилата на развитѝото „Знаме на Мира“, културнитѝ достижения, светинитѝ на човѝчеството.

Като така, ний пожелваме на Пакта на Рѝориха пълненъ успѝхъ, за да може той да изпълни своето предназначение.

C. K.